W niedzielę, 16 grudnia 2012 roku, we Wrocławiu zmarł Honorowy Obywatel Miasta Kalisza prof. zw. dr hab. med., dr h.c, specjalista otolaryngolog Stanisław Iwankiewicz.

Urodził się 24 listopada 1920 r. w Kaliszu. Rodzice: Matylda z domu Kaczorowska i ojciec Teodor, z zawodu rzemieślnik, byli znanymi i cenionymi obywatelami miasta Kalisza. Stanisław był najmłodszym spośród dziewięciorga rodzeństwa. W 1937 roku otrzymał „małą maturę" w Gimnazjum i Liceum im. Adama Asnyka w Kaliszu, a w 1939 r. maturę w ówczesnym Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Tadeusza Kościuszki w Kaliszu. Będąc uczniem gimnazjum należał do Związku Harcerstwa Polskiego.

Po odbyciu służby pracy w Junackich Hufcach Pracy i po zdaniu egzaminu konkursowego, 20 sierpnia 1939 r. rozpoczął służbę wojskową w Szkole Podchorążych Sanitarnych Zawodowych w Warszawie. W wojnie obronnej w 1939 r. brał udział jako sanitariusz wraz z 104. Szpitalem Polowym. 18 września został internowany przez Armię Czerwoną, następnego dnia udało mu się szczęśliwie zbiec z transportu kolejowego. W czasie okupacji pracował najpierw jako drwal w Nadleśnictwie Boglewice koło Grójca (od stycznia do sierpnia 1940 r.), w tym czasie był współorganizatorem grupy konspiracyjnej ZWZ-AK „OSINIACY". Następnie pracował w kilku firmach budowlanych w Kaliszu i koło Kalisza (E. Mayer, H.C.E. Eggers, E. Schingnitz). W marcu 1944 r. uciekł z Kalisza do Warszawy przed grożącym mu aresztowaniem. Tam dostał kennkartę na nazwisko Stanisław Kowalski. Nazwiska tego używał do powrotu z niewoli w 1945 r.

Jako żołnierz plutonu łączności Armii Krajowej pseudonim „Jacek” brał udział w powstaniu warszawskim w zgrupowaniu „Krybar”, a następnie „Sławbor”. Wraz z drużyną budował linię telefoniczną ze Śródmieścia na Mokotów kanałami pod pozycjami niemieckimi. Po powstaniu zgłosił się do Służby Zdrowia Komendy Głównej Armii Krajowej, której szefem był płk dr Leon Strehl. Ten powierzył mu kierowanie kancelarią organizującego się szpitala. Ze szpitalem tym pojechał do obozu jenieckiego w Zeithain koło Drezna, który 23 kwietnia 1945 r. został uwolniony. Był majorem Wojska Polskiego.

W październiku 1945 r. zapisał się na Wydział Lekarski we Wrocławiu. Dyplom lekarza uzyskał 25 kwietnia 1951 r. W czasie studiów pracował przez 2 lata jako asystent wolontariusz w Zakładzie Anatomii Opisowej i Topograficznej pod kierunkiem prof. zw. dr. Tadeusza Marciniaka, a od 15.06.1950 r. rozpoczął pracę w Klinice Otolaryngologii we Wrocławiu. W czasie studiów należał do Akademickiego Związku Sportowego. Był założycielem sekcji wioślarskiej, następnie prezesem i wiceprezesem AZS.

W latach 1950-1953 pracował w Klinice pod kierunkiem prof. zw. dr. hab. Teofila Zalewskiego, w latach 1953-1975 pod kierunkiem prof. zw. dr. hab. Wiktora Jankowskiego, od 1970 do 1980 był dyrektorem Instytutu Chorób Układu Nerwowego i Narządów Zmysłów. W okresie 1975-1991 był kierownikiem Kliniki. W dniu 1.10.1991 r. przeszedł na emeryturę. Od 1 marca 1950 r. pracował w zorganizowanej przez ówczesnego doc. dr. Kornela Gibińskiego w Wojewódzkiej Przychodni Sportowo-Lekarskiej we Wrocławiu. Od stycznia 1952 r. do marca 1963 r. był dyrektorem tej placówki (pracując równocześnie w Klinice). W 1951 roku razem z doktorem Wacławem Kornaszewskim uruchomił komorę niskich ciśnień do badań pilotów cywilnych, a w 1952 r. był współorganizatorem Ośrodka Badawczo-Lotniczego Lekarskiego przy Aeroklubie RP. Ośrodek zajmował się badaniem pilotów

sportowych z całej Polski.

Pierwszy stopień specjalizacji w otolaryngologii uzyskał w 1952 roku, natomiast drugi stopień w 1957 roku, 22.02.1961 r. doktoryzował się na podstawie pracy pt. „Badania próbami artykulacyjnymi w protezowaniu i orzecznictwie źle słyszących", a 28.03.1963 r. habilitował się na podstawie dorobku naukowego i rozprawy pt. „Kostne krzywe artykulacyjne". Etat docenta otrzymał w 1965 r. Profesorem nadzwyczajnym został w 1970 r., a profesorem zwyczajnym w 1977 r.

W latach 1969-1972 był prorektorem ds. nauki, a w latach 1972-1978 rektorem Akademii Medycznej we Wrocławiu. Jako rektor patronował opracowaniu planów budowy nowej Akademii Medycznej. Był organizatorem wydawnictwa „Prace naukowe Akademii Medycznej we Wrocławiu" w 1967 roku i jego redaktorem naczelnym przez 24 lata.

Profesor Stanisław Iwankiewicz jest autorem 358 prac naukowych i publicystycznych, w tym kilku podręczników wielokrotnie wznawianych, a także monografii, 41 filmów naukowych i 11 wniosków racjonalizatorskich. Był pionierem mikrochirurgii ucha i krtani oraz autorem pierwszego polskiego podręcznika chirurgii ucha (1970 r.), a także rozdziału w pierwszej polskiej „Audiologii klinicznej" Teofili Bystrzanowskiej.

Był promotorem w 25 doktoratach z otolaryngologii i neurochirurgii oraz opiekunem czterech habilitacji. Wyszkolił ponad 40 specjalistów z otolaryngologii. Był członkiem honorowym licznych towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych: Polskiego Towarzystwa Otolaryngologii, Polskiego Towarzystwa Neurologii, Niemieckiego Towarzystwa Laryngologii, Czeskiego Towarzystwa Lekarskiego. W 1981 r. otrzymał doktorat honoris causa Akademii Medycznej w Dreźnie. Posiadał wiele odznaczeń wojskowych i cywilnych, w tym: Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari, Krzyż Walecznych i Odznakę Budowniczego Wrocławia, kilkakrotne nagrody naukowe Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej oraz PAN.

Choć mieszkał od wielu lat we Wrocławiu, z rodzinnym Kaliszem był związany

bardzo silnie emocjonalnie, przybywał każdorazowo na kolejne zjazdy wychowanków zarówno I Liceum Ogólnokształcącego im. A. Asnyka, jak i II Liceum Ogólnokształcącego im. T. Kościuszki. Był również częstym gościem spotkań absolwenckich, dzieląc się swymi wspomnieniami o Kaliszu, swymi doświadczeniami zawodowymi, swymi przemyśleniami o wychowaniu nowych pokoleń: *„idąc z żywymi, ale nie depcząc przeszłości ołtarzy”*.

Swoje życie opisał w tomie wspomnień „A było to tak…” wydanym przez Akademię Medyczną im. Piastów Śląskich we Wrocławiu.

Prof. zw. dr hab. med., dr h.c, specjalista otolaryngolog Stanisław Iwankiewicz, rodowity kaliszanin i wychowanek kaliskich liceów, wybitny specjalista w dziedzinie medycyny, naukowiec, popularyzator i twórca nowoczesnych rozwiązań w leczeniu schorzeń słuchu, wychowawca wielu pokoleń lekarzy - także kaliskich.

Tekst: Adam Borowiak